

Σχολιάζοντας τον Καρυωτάκη

Το έργο των ποιητών, πέρα από την αξία τους, έχει και αυτό τη μοίρα του στα χέρια των κριτικών του, που αναλαμβάνουν κάποτε και την ταξινόμησή του.¹⁹ Συλλογίζομαι τί εικόνα θα είχαμε από τους ποιητές αν ακολουθούσαμε όχι τη βούλησή τους, αλλά προβαίναμε στη χρονολογική ανάπτυξή τους, ώστε να έχομε και να αποτυπώνεται το έργο «εν πρόδω». Και το σκέπτομαι συγκεκριμένα καθώς μελετάμε την τελευταία συλλογή του Καρυωτάκη, όπου έχει κανείς την αίσθηση ότι ο ποιητής αυτοβιογραφείται και το βιοματικό στοιχείο εδώ είναι ιδιαίτερα έντονο. Στον τόμο *Ελεγεία και Σάτιρες* έκανε τις ακόλουθες τρεις διαιρέσεις: «Ελεγεία», πρώτη σειρά, «Ελεγεία», δεύτερη σειρά και «Σάτιρες». Ενώ από τις προδημοσιεύσεις –που ξέρομε– σε περιοδικά σχηματίζεται άλλη σειρά γραφής και πιθανώς εντύπωσης, η οποία προφανώς βρίσκεται πλησιέστερα στη χρονική καταγωγή και επιτρέπει μια μελέτη σύμφωνη με την ανάπτυξη της φιλοσοφίας του. Εν πάση περιπτώσει, πρόκειται για ποιήματα που γράφτηκαν έπειτα από τα *Νηπειθή* με τα οποία υπάρχουν σοβαρές κάποτε διαφορές, κυρίως δε παρατηρούμε ότι τα φαινόμενα κοιτάζονται υπό διαφορετική οπτική γωνία και εκτίμηση. Χωρίς να είναι ανακριβής ο χαρακτηρισμός τους ως απαισιόδοξη εκδοχή της ζωής, η αρνητική θέση δεν έχει ‘απόλυτες τιμές’.

Το θάνατό μας χρειάζεται η άμετρη γύρω φύση
και τον ζητούν τα πορφυρά στόματα των ανθών.
Αν έρθει πάλιν η άνοιξη, πάλι θα μας αφήσει,
κι ύστερα πια μήτε σκιές δεν είμεθα σκιών. [...]

Η:

Όλα τα πράγματά μου έμειναν όπως
να 'χω πεθάνει πριν από καιρούς.
Σκόνη στη σκόνη εγέμισεν ο τόπος,
και γράφω με το δάχτυλο σταυρούς.

[...]

Δεν ξέρω δω ποιος είναι τώρα ο τόπος,
δεν ξέρω ποιος χαράζει τους σταυρούς.

19. Αναφέρομαι στους φιλολογικούς επιμελητές.

